

Egészséges életmód?

A családi nevelést, a szexuális felvilágosítást segítő oktatói bázist nyitott Lágymányoson a Fővárosi Egészségnevelési Intézet. Félévenként megújító programok várják az érdeklődőket, a rendhagyó osztályfőnöki órák részvevőit. A központi fiatal munkatársa, Bényei Klára sokat tett az új nevelőműhely létrehozásáért.

— Talán azért dolgoztam erőmön felül is, mert a diplomamunkámban egy gimnázium és egy egészségügyi szakközépiskolai osztály tanulóiról készítettem részletes felmérést, során meglepő összefüggésre bukkantam. A gimnazisták kevesebbet tudnak ugyan elméletből mint a szakiskolások, szokásaik mégis egészségesebb életmódra vallanak. Tehát nem minden a pusztán ismeretanyag. A család, a környezet által mutatott példák erősebb hatással vannak a viselkedésükre, mint a megtanulható ismeretek. A megkérdezettek 32 százaléka nem naponként vált alsóneműt, sőt nem is másnaponként. Ez elszomorító adat. Az elsősegélynyújtással kapcsolatos tudásuk kielégítő, de a testi, anatómiai és élettani ismereteik hiányosak, felületesek. Tájékozatlanok a szociális helyzeteknél. Noha tisztában vannak a testmozgás jelentőségével, a minimálisan szükséges napi egy-másfél óra mozgást sem végzik el. A négy év alatti nem alakult ki bennük korszerű felfogás az egészséges életmódról.

— Tapasztalja-e munkája eredményét az egészségnevelő?
— Nem úgy, mint az orvos, aki a betegágyánál láthatja a gyógyulást. Talán a kisiskolásoknak létrehozott, különös nepszerűségnek örvendő Almaklub-foglalkozások az egyik látványos eredményünk. A gyerekek többsége ma már nem rettegve ül be a fogorvosi székbe. Azt is sikernek könyvelem el, ha néhány fiatal sikerül meggyőzőm a párkapcsolatok higiénéjének fontosságáról. Rendszeresen tartok foglalkozásokat nevelőintézetekben. Meggyőződésem, hogy lehet hatni ezekre a „nehéz” fiatalokra is, természetesen nem könnyű megtalálni a közös hangot az intímabb témákban. A szexuálitokkal foglalkozásokra külön felkészülök, filmeket is viszek.

Bényei Klára

Stúdió

Második „évdajához” érkezett Kecskeméten, a Katona József Színházban a színesszínház. Hetente háromszor találkoznak, tizenkét óra. A foglalkozásokat Beke Sándor rendező és Beratin Gábor színész vezeti. Gáborral beszélgetek.

— Két éve vagy a pályán, s máris „oktatsz”?
— Nyiregyháza után jöttem Kecskemétre. Az ősszel újra indult a színesszínház, s amikor Beke Sándorral beszélgettem, szívesen felajánlottam a segítségemet: a beszédművelés tanítását elvállalom. Közeliem még a főiskolás élményeim, az ott szerzett tapasztalataimat jól tudom kamatoztatni. Jó érzés, hogy segíthetek másoknak.

— Mivel foglalkoztok?
— Helyzetgyakorlatok, tárgyjátékok, koncentrációs feladatok adják az összejövetelek gerincét. A képzőlésoz kialakítására is nagy hangsúlyt fektetnek.
— S a beszédművelés?
— Ezen belül a légezés és a hangerő szabályozását tartom fontosnak. Persze egyéni korrigálásra is szükség van.
— Kik a stúdiósok?
— Váltakozatos az összetétel. Van, akinek műszaki diplomája van, vagy Színművészetre is járt már. Egy a fontos: tehetséges legyen, s magával is elhitessen: van mit keresnie a pályán.

— Mivel segítettek még őket?
— Jó torna a stúdió az önbizalom és a bátorság fejlesztésére is. Akinek szerencséje van, kisebb szerepbem bemutatkozhat a színpadon is a kecskeméti közönség előtt. A csoportos szerepekben azonban őket láthatják.
— Mi lesz a stúdiósok sorsa, ha befejeződik a képzés?
— Vizsgaelőadás volt januárban: Kosztolányi-összeállítással készültünk. Főként a beszédművelésre figyelt a vizsgálbizottság. Év végén is lesz egy erópróba: s lényegében diploma nélküli színészek lehetnek. Működési engedélyt kapnak.

— S itt maradnak a színházban?
— Ezt nem tudni: vannak akik a pályán maradnak, de olyanok is akadnak, akik elhagyják a színházat. Minden évben más a képlet...

Beratin Gábor

Az első

Fotóművészeti Galéria nyílt a Váci utca 7-ben. Erdőkessége, hogy ez az első olyan galéria Magyarországon, amely fotóművészeti alkotások kiállításával és műtárgyként való értékesítésével foglalkozik. Céljairól és az eddigi tapasztalatairól Gebhardt Margit vezetővel beszélgetünk.

— Milyen funkciót tölt be ez a galéria?
— Az elmúlt évtizedben jelentős mértékben kibővült a fotográfia feladatrendszere. A galéria tevékenységében a kortárs magyar fotóművészet alkotásainak bemutatására és árusítására helyezték a hangsúlyt, de mindezek mellett sok, ma már klasszikusnak számító vagy mind ez ideig a közönség körében kevésbé ismert fotóművészeti és fotó történeti értékű anyag is szerepel. Az egyes kiállításokhoz kapcsolódó katalógusok, plakátok mellett kaphatók különböző fotóalbumok, fotósakkönyvek, fotónaptárak, s a fotó történet köréből képes levelezőlapok. Szeretnénk a külföldön már jól ismert, úgynevezett portfóliókat, azaz mappák választékát is növelni.
— Csak a szövegség tagjainak a műveit állítjátok ki és értékesítitek?
— Nem. Bárki behozhatja ide a fotóit, amit aztán a galéria saját zsűrije bírál el. Ha elfogadják a nézőképet, akkor a zsűri dönti el, hogy hány darabot készítenek a fotóból, illetve a zsűri határozza meg a tiszteletdíjat is. A fotókból korlátozott példányszám készül, az alkotók aláírásával és sorzámozásával ellátva. A negatívot letétként a Fotóművészeti Galéria őrzi, majd a későbbiekben közgyűjteményben helyezük el, így biztosítjuk, hogy a meghatározott példánynál több nem készülhet a műből.

Gebhardt Margit

AZ INTERJÚKAT KÉSZÍTETTÉK: BORZÁK TIBOR, BIBRIK GÁSPÁR, CSONTOS TIBOR, GULYÁS KATALIN, KEMÉNY GYÖRGY, KOVÁCS ZOLTÁN, SÁMATHY TAMÁS ÉS ZOLTÁN JÁNOS

„Csomó” színrelép

A tavaszi szezonban minden tekintetben színesebb az Újpesti Dózsa labdarúgócsapatának a játéka. Az új szerzemény az ébenfekete Patrick Umoh, hazánkban tanuló nigériai diák, a lila-fehérek új balszélsője.

— Jöttél, láttál, győztél. De honnan jöttél?
— Az Atlanti-óceán partjáról egy kis városból, Uyoából.
— Ott is fociztál?
— A Jeetimo FC csapatában középpályás voltam.
— Milyen csapat volt a Jeetimo?
— Olyan NB II-es együttesnek felelt meg.
— Családodokban akadt még sportoló?
— Hét gyerek közül egyedül én vagyok kapcsolatban a sporttal.
— Mikor kerültél Magyarországra?
— Két esztendője vetek fel a Műszaki Egyetemre. Építésmérnöknek készülök.
— Hogyan tudták meg, hogy tudsz focizni?
— Magam jelentkeztem az egyetem szomszédságában levő 43. sz. Építő SC csapatánál, akik a kerületi bajnokságban játszanak. Ebben az osztályban elég jól ment a játék. Minden mérkőzésen kilőn ösztört kaptam, mégis sorra rugdostam a gólokat.
— Gondoltad, hogy egyszer magyar NB I-es futballista leszel?
— Még álomban sem.
— Mit szólnál, amikor a Dózsa megkeresett?
— Örültem, hogy egy ilyen rangos csapat felfigyelt rám. Jól ismertem korábban is az úpesti tíűk játékát.
— Milyen érzés közöttük játszani?
— Nem vagyok lámpalázas, közöttük sem játszom másképpen. Nekem egyébként fekszik a magyar foci, mert a magyar játékosok nem elég gyorsak és kemények, nekem pedig éppen ezek az erényeim.

— Már becenevet is szerzettél magadnak. Miért neveznek Csomónak?
— Szeretek cselezni, olykor csomót kötök a védők lábára.
— Ha elvégzed az egyetem?
— Sok függ attól, hogyan válok be a Dózsánál. Ha a helyzet úgy hozza, a tanulmányaim befejezése után is itt maradok néhány esztendőig.

Patrick Umoh

Színésztanuló – előévodban

A kézilabdapályát színpadra cserélte föl az egykori NB II-es játékos, Gyulics Gábor. A színészetet a ma még színházépülettel nem rendelkező Zalaegerszegen izlelgeti.

— Hol léptek föl?
— Egyelőre a városi művelődési ház ad otthont a társulatnak. A tervek szerint ősztól kezdődik az igaz, az első színházi évad. A mostani „csak” előévod.
— Ez a főlkészülési időszak?
— Az is. Együttal a legkomolyabb színházi munka folyik. Rengeteget próbálunk. Tavaly szeptemberben is új darabbal kezdtünk, most három új bemutatóra készülünk.

— Hogy kerültél ide?
— Néhány éve a barátaim ösztönzésére jelentkeztem Köllő Miklós pantomimcsoportjába. Egy év után ajánlottak az alakuló zalaegerszegi színházhoz. Ruszt József meghallgatott, s alkalmazott. Kezdetben ügyelőként. Januártól vagyok csoportszereplő. Mással segéd-színésznek mondják.

— Milyen a társaság?
— Úgy gondolom, más színházakhoz hasonló az itteni légkör is. Alapvetően segítők egymás munkáját. A rendezőktől is sokat lehet tanulni. S azt hiszem, ide tartozik: a város vezetői messzemenően támogatják, segítik munkánkat. Egy másik sajátosság: tulajdonképpen csak fiatalok dolgoznak a színházban. Az átlagéletkor 27 év. Összesen tízenyolcan vagyunk. Néhányan a közelmúltban fejezték be a főiskolát.

— Te mikor felvételizel?
— Az idén próbálom meg először. Nagyon készülök rá. A színészek közül sokan segítenek a főlkészülésben. A legtöbbit Rácz Tibortól, az Operettszínház egykori tagjától kapok.

— Szerepeid?
— A kezdet kezdetén Ruszt József rám bízta az arezölt fesztiválon is díjat nyert Csodálatos mandarin egyik csavargóját. A darab érdekessége: némajáték. Tudtommal egyedülálló földolgozása ez a műnek. Kaptam még kis szerepet a Turandotban és a Tom Painban.

Gyulics Gábor